

'Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: 'Ο Μητροπολίτης 'Αττικής καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
'Αριθμ. φύλλου 22
1 'Οκτωβρίου 1999

'Η ακόρεστη πείνα

Διαβάζω τό κείμενο τῶν Μακαρισμῶν. Τήν αἰώνια διδασχή τοῦ Κυρίου μας. Καί σκαλώνει ὁ λογισμός μου στήν ἀποκαλυπτική βεβαίωσί Του: «*Μακάριοι οἱ πεινῶντες καί διψῶντες τήν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοί χορτασθήσονται*» (Ματθ. ε' 6).

Μέ ἐντυπωσιάζει καί μέ συνεπαίρνει ὁ ὑποσχετικός λόγος τοῦ σαρκωμένου Λόγου. Τόν θησαυρίζω μέσα μου ὡς ἀφετηριακό κίνητρο μελέτης καί πράξεως. Καί μέ τήν ὁρμή καί τῆς προσωπικῆς μου ἀκόρεστης πείνας καί τῆς ἀνικανοποίητης δικῆς μου δίψας, φάχνω τήν ἱστορία. Τήν παλιά καί τήν πρόσφατη. Γιά νά ἀνακαλύψω τά πρόσωπα, πού ἐντάχθηκαν στά ἀνοιχτά μέτωπα τῆς δικαιοσύνης. 'Αναδιψῶ τό χρονικό τῶν μακρῶν ἀγώνων, πού ἔκαναν οἱ ἄνθρωποι, γιά τήν κατάκτησί της καί τήν ἐπιβολή της. Προσμετῶ τό μόχθο καί τό αἷμα, πού εἰσέφερε ἡ ἄλυσίδα τῶν γενεῶν. Μελετάω προσεκτικά καί τόν πίνακα τῆς σύγχρονης πραγματικότητας. Τήν ἐντιμη σπουδή. Τήν ἀντίστασι στήν τραχύτητα τῆς ἀδικίας. Τήν ἐντυπωσιακή συνθηματολογία. Τή θυσία στά γήπεδα τοῦ ἀσταμάτητου ἀγώνα.

Ξέρω, πῶς πίσω ἀπό τά αἱματόβρεχτα μέτωπα τῶν ἀγώνων, κάπου κρυφά, ὅσαι-ἐκές μορφές, ἄνθρωποι πιστοί στό Θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας, ὑπηρέτησαν ἀθόρυβα, ἀλλά καί μέ αὐθεντική ἀφοσίωσι, τήν ὑπόθεσι τῆς δικαιοσύνης. Τή βίωσαν. Τή λειτούργησαν Εὐχαριστιακά. Καί τήν πρόσφεραν. Χόρτασαν καί ξεδίψασαν συνοδοιπορώντας μέ τόν ἀκτινοβόλο «*Ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης*». Καί μοίρασαν τό φωμί καί τό δροσερό νερό τῆς δικαιοσύνης στίς ὑπάρξεις, πού βρέθηκαν πλάϊ τους. 'Ὡστόσο, καθῶς οἱ πλατείες μάζες μετατοπίστηκαν καί μετώκισαν στίς ἐρημιές τῆς ἀθεΐας, οἱ βλαστοί τῆς δικαιοσύνης στέγνωσαν. Ἡ ἀδικία γιόμισε τή γῆ καί τήν ἱστο-

ρία μέ τά ἀγκάθια της. Οἱ πεινασμένες ὑπάρξεις δέ βρῆκαν «ἄρτο». Καί οἱ διψασμένες καρδιές δέν μπόρεσαν νά ἀντλήσουν «νερό». Διαμαρτυρήθηκαν. Φώναξαν. Ἀγωνίστηκαν. Ἀλλά οἱ περιοχές, πού ἐμφανίστηκαν στό χάρτη ὡς τά κύρια μέτωπα τῶν ἀγώνων τους, πρόβαλλαν ἀνδρες καί ἀκαλλιέργητες. Δίχως τή σπορά τοῦ θεϊκοῦ λόγου. Καί δίχως τή δρόσο τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Καί ἡ δικαιοσύνη δέν ξαναβλάστησε. Καί ἡ πείνα τοῦ λαοῦ δέν κορέστηκε. Στόν τελευταῖο χτύπο τοῦ ρολογιοῦ τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα, ἀνεβαίνει ἀπό μέσα ἀπό τίς φυχές ἡ μεγάλη ἀγωνία. Ἡ πείνα καί ἡ δίψα γιά τή δικαιοσύνη. Ἡ λαχτάρα νά ἀνοίξουν οἱ πηγές. Νά τρέξη τό καθαρό νερό τῆς διδασχῆς. Νά φτάση στίς φυχές. Νά τίς ποτίση. Καί νά τίς γονιμοποιήση. Νά καλυφτῇ ἡ ἔρημη γῆ μέ τοὺς ἀνθούς τῆς δικαιοσύνης. Νά γίνουν οἱ κοινωνίες μας πραγματικά ἀνθρώπινες. Ἡ, σωστότερα, ἀντίτυπα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Η κρίσιμη ἱστορική καμπή τῆς ἀλλαγῆς τῆς χιλιετίας μᾶς βρίσκει σέ κατάστασι ἀντιφατική. Μέ σχήματα, πού ἀναζητοῦν τή δικαιοσύνη. Μέ θεσμούς, πού ἐπαγγέλλονται, ὅτι ὑπηρετοῦν τή δικαιοσύνη. Μέ νομοθεσίες συγκροτημένες σέ corpus, πού στοχεύει στήν ἀνοικοδόμησι καί στή στερέωσι κοινωνίας δικαίου. Μέ ἐπᾶλληλους δικαστικούς μηχανισμούς, πού ἔχουν ἐντολή καί ἀποστολή νά πατάσσουν μέ ἐξουσία τήν ἀδικία καί νά ἐπιβάλλουν, ἀκόμα καί μέ τήν ἄσκησι βίας, τήν ἰσορροπία καί τήν εὐπρέπεια τῆς δικαιοσύνης. Μέ πολιτικούς σχηματισμούς, πού θυρεό τους ἔχουν τή δικαιοσύνη, τήν ἰσότητα, τήν ἀδελφωσύνη. Καί μέ καλᾶμους δημοσιογραφικούς στρατευμένους διά βίου στήν ὑπηρεσία τῆς δικαιοσύνης. Καί ὅμως. Ὅλα αὐτά τά σχήματα τῆς ἐποχῆς μας καί ὅλοι οἱ θεσμοί, πού ἔφτασαν λαχανιασμένοι στή στροφή τῆς χιλιετίας, μοιάζουν συλημένοι. Ἀπομεινάρια θησαυρῶν, πού τά κατασπάραξε ἡ ἀθεΐα. Ράκη, ἀπρόσφορα νά δέσουν πληγές. Τροφή χαλασμένη, ἀνίκανη νά κορέση τήν πείνα. Κύλικες στεγνοί, δίχως σταγόνα δροσιᾶς. Ἡ δικαιοσύνη προβάλλεται σήμερα, στά πανῶ τῆς προπαγάνδας, ἀλλά δέν ὑπηρετεῖται μέ συνέπεια. Γίνεται τό αἶτημα τῶν Συνταγματικῶν προδιαγραφῶν μας, ἀλλά δέν περνάει στήν καθημερινή πρακτική καί δέν ικανοποιεῖ τήν ἀκόρεστη πείνα μας καί τή βασανιστική δίψα μας.

Ξαναγυρίζοντας στό Μακαρισμό τοῦ Κυρίου μας, ἐλευθερώνομαι ἀπό τή μαγεία καί τήν ἀπάτη τῆς σύγχρονης προπαγάνδας. Καί ἀνακαλύπτω τήν ἀληθινή διάστασι τοῦ προβλήματος. Ἡ χαλασμένη κοινωνία μας, ἡ ἐκπεσμένη καί διεστραμμένη, δέν ἔχει τίς προϋποθέσεις καί τή δύναμι νά ἐνθρονίσῃ στίς φυχές καί νά ἐπιβάλλῃ στίς ἀνθρώπινες σχέσεις τή δικαιοσύνη. Τό μεγάλο δῶρο τοῦ Θεοῦ εἶναι καί θά παραμείνῃ ὑπόθεσι πείνας καί δίψας. Καί ὁ Κύριός μας δέ μακαρίζει αὐτούς, πού βαυκαλίζονται μέ τήν ψευδαίσθησι τῆς δικαιοσύνης. Ἀλλ' αὐτούς, πού πεινοῦν καί διψοῦν.

Μιά φράσι τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἐρμηνεύει τό Μακαρισμό τοῦ Κυρίου μας, ἀλλά ἀποτυπώνει καί τήν κοσμική πραγματικότητα. «Οὐ γάρ εἶπε Μακάριοι οἱ δικαιοσύνης ἀντεχόμενοι (αὐτοί, πού τήν κατέχουν), ἀλλά μακάριοι οἱ πεινῶντες καί διψῶντες τήν δικαιοσύνην, ἵνα μή ἀπλῶς, ἀλλά μετά ἐπιθυμίας ἀπάσης αὐτήν μετίωμεν».

Σχέδιο εξανδραποδισμού

Νέος σταθμός στην εκκλησιαστική ζωή του τόπου μας ή προσεχής Σύνοδος της 'Ιεραρχίας. Ή διάσκεψι του ανώτατου Σώματος, πού επιφορτίζεται, από τη μακρότατη Πατερική Παράδοσι, με τη μελέτη και την αντιμετώπισι των κρίσιμων προβλημάτων της επικαιρότητας. 'Ιστορικές οι στιγμές. 'Εντυπωσιακές οι εξαγγελίες. Σκοτεινές, όμως και ασύμβατες με την ιερότητα και την ευρύτητα του θεσμού οι προθέσεις του πρώτου επισκόπου της ελληνικής 'Εκκλησίας. Οι σχεδιασμοί του 'Αρχιεπισκόπου σέ πλήρη ανάπτυξι. 'Αλλά ο κύριος στόχος του καλυμμένος στην παραλλαγή των πλαστών καθημερινών συνθημάτων του.

'Ο προκαθήμενος της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος δέν μεθοδεύει διάσκεψι ἐλευθέρων ποιμένων. 'Ανθρώπων, πού λειτουργοῦν τό Μυστήριο τῆς Εὐχαριστίας καί κατεβάζουν μέ τήν ἱκεσία τους τή φωτιστική καί ἁγιαστική Χάρι. Μεθυσμένος ἀπό τόν ἄκρατο οἶνο τῆς ἐξουσίας καί κυριαρχημένος ἀπό τό ἀκόρεστο πάθος τῆς μονοκρατορίας, σχεδιάζει τόν ἐξανδραποδισμό τῶν συλλειτουργῶν του. Τήν προσάρτησι ὅλων τῶν ἐξουσιῶν στή δική του ράβδο. Καί τήν υποβάθμισι τῶν Μητροπολιτῶν τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος σέ ὑποτακτικούς χωρεπισκόπους. Μειωμένη ἀρμοδιότητα. Καί μέ ἐλεγχόμενη εὐθύνη.

'Ο 'Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, κατά τήν ἐπίσημη τελετή ἀναλήψεως τῶν προεδρικῶν καθηκόντων του, ὑποσχέθηκε ἀλλαγὴ σελίδας στή Συνοδική λειτουργία. Δήλωσε μέ ἔμφασι, ὅτι θά μοχθήσῃ γιά τήν ἀναβάθμισι τοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ καί γιά τήν ἐξασφάλισι τῆς χαρισματικῆς λειτουργίας του. Μίλησε μέ πάθος γιά τό σεβασμό τοῦ ἀτίμητου δώρου τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου, πού πρέπει νά πρυτανεύσῃ στίς Συνοδικές διασκέψεις. Καί γιά τή φροντίδα, πού θά καταβάλῃ ὁ ἴδιος, γιά νά ἀποκατασταθῇ τό κλίμα τῆς ἐμπιστοσύνης καί ἡ ἰσοτιμία τῆς ψήφου τῶν Συνοδικῶν συνέδρων.

Οἱ ἐπαγγελίες του ἀποδείχτηκαν «ἔπεα πτερόεντα». Δέ διαμόρφωσαν νέο Συνοδικό ἦθος. Δέν ἀναβάθμισαν τή Διαρκῆ 'Ιερά Σύνοδο καί τή Σύνοδο τῆς 'Ιεραρχίας. 'Εμείναν κλειδωμένες στό ντουλάπι τῶν ὑποσχέσεων. Μετοχές στό χρηματιστήριο τῆς διαπλεκόμενης σκοπιμότητας. Καί τώρα, ὕστερα ἀπό τίς πρώτες δοκιμές γιά καθιέρωσι ἀρχιεπισκοπικῆς ὑπερεξουσίας, μεθοδεύει τήν ὁλοκληρωτική καθυπόταξι τῶν «κυρίαρχων» Μητροπολιτῶν κατὰ τήν προσεχῆ Σύνοδο τῶν Μητροπολιτῶν τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος.

Αὐτή τή στιγμή, πρὶν ἀκόμα ἀρχίσουν οἱ συνεδριάσεις τῆς 'Ιεραρχίας, τό Σῶμα ἐμφανίζεται ὑποβαθμισμένο καί παγιδευμένο.

Τήν υποβάθμισι τή στοιχειοθετεῖ ἡ εὐτέλεια τῶν θεμάτων, πού ἔχουν συμπεριληφθῇ στήν ἡμερήσια δάταξι.

Τόν περασμένο Ὀκτώβριο γέλασε τό παρδαλό κατοίκι μέ τά ἄτονα καί ἀσύμβατα μέ τίς πνευματικές ἀνησυχίες τοῦ λαοῦ προβλήματα, πού ὁ προκαθήμενος τά θεώρησε μείζονα καί ἔκρινε ὅτι ἔχουν προτεραιότητα στή Συνοδική διερεύνησι. Καί θρήνησε ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, καθώς διαπίστωσε, ὅτι τά λίγα, μείζονα θέματα, πού πέρασαν στήν αἰθουσα τῶν Συνοδικῶν συζητήσεων, κακοποιήθηκαν βάνανυσα, μέ πρωτοβουλία τοῦ προέδρου καί ἐξέθεσαν ἀνεπανόρθωτα τήν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνώτατου διοικητικοῦ ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ δημοσιογράφοι, ὑποψιασμένοι καί εὐαισθητοποιημένοι ἀπό τίς χοντροειδεῖς ὑποσχέσεις, μετέφεραν τίς εὐτελεῖς ἀποφάσεις στίς στήλες τοῦ εὐθυμογραφήματος. Καί τίς σοβαρές παραβιάσεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Νόμων τίς μεταβίβασαν στό λαό ὡς σκληρή κριτική καί ὡς τυπικό δείγμα ξεπεσμοῦ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας.

Τώρα βρισκόμαστε καί πάλι πρό τῶν θυρῶν τῆς νέας Συνοδικῆς διασκέψεως. Τό σήμαντρο ἀκούγεται καθαρά. Καί οἱ Μητροπολίτες ἐτοιμάζονται νά πάρουν τίς θέσεις τους. Ἀλλά ποιά εἶναι τά σοβαρά προβλήματα, πού καλοῦνται νά ἐπιλύσουν; Ποιά τά θέματα προτεραιότητος, πού θά παρουσιαστοῦν μπροστά τους καί πού θά τά ἀναφέρουν, μέ ἔνθερμη προσευχή, στήν καθοδηγητική πνοή τοῦ Παναγίου Πνεύματος;

Ὅποιος διαβάζει τόν κατάλογο τῶν θεμάτων, πού θά ἀπασχολήσουν τήν Ἱεραρχία, βραχυκυκλώνεται ἀπό τήν προχειρότητα καί τήν εὐτέλεια. Στή

στροφή τῆς χιλιετίας, μέσα στή θολή ἀτμόσφαιρα μιᾶς παγκόσμιας ἀναταραχῆς καί μιᾶς ἐκστρατείας ὑποθιβασμοῦ τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητος σέ ἐξάρτημα τῆς στημένης μηχανῆς, ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καλεῖται νά ἀσχοληθῇ μέ τά φρύγανα.

Νά ψηφίσῃ, κατά παράβασι τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τήν ἵδρυσι προσωποπαγῶν Μητροπόλεων, γιά τήν ἐξυπηρέτησι τῶν δορυφόρων καί κολάκων τοῦ προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας.

Νά μελετήσῃ(!) τήν ἐπέκτασι τοῦ μνημοσύνου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί ἔξω ἀπό τά ὅρια τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς του περιφέρειας, ἀνυψώνοντας ἔτσι στήν περιωπή τοῦ Πατριάρχῃ τόν ἐπίσκοπο, πού σύμφωνα μέ τοὺς Ἱερούς Κανόνες καί τοὺς Νόμους τῆς Πολιτείας δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά ὁ πρῶτος μεταξύ ἴσων.

Νά ἀποδεχτῇ καί νά ψηφίσῃ τήν ἵδρυσι σώματος ὀφφικιαλίων προσωποκοτήτων. Μιᾶς λέσχης πλουσίων, πού θά ἀπολαμβάνουν τίς τιμές καί τήν ἀναγνώρισι τῆς Ἐκκλησίας, μέ τήν προϋπόθεσι, ὅτι θά προσφέρουν, ἐπιδεικτικά καί ὑπεροπτικά, ἀπό τόν πακτωλό τοῦ πλοῦτου τους, ἐντυπωσιακά ποσά, πάνω ἀπό τή στάθμη τῶν δωρεῶν καί τῶν ἀφιερωμάτων, στήν ὁποία κινοῦνται οἱ μέσοι ἀστοί.

Ὑποχρεώνονται ἀκόμα οἱ 80 Μητροπολίτες, τό βαρὺ αὐτό σῶμα τῆς εὐθύνῃς, νά διασκεφθοῦν «περί τῶν ὅρων ἀπονομῆς ὀφφικίων εἰς κληρικούς καί τῆς ἀπονομῆς τιμητικῶν διακρίσεων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας (παράσημο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος)». Καί νά ἀποφασίσουν τή «συμμετοχή τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στό 3ο Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης», δηλαδή νά

ἀπλώσουν τό χέρι στους Εὐρωπαίους εταίρους μας καί νά ζητήσουν ὡς δῶρο ἐλεημοσύνης ἑκατόν εἴκοσι ἔξι δισεκατομμύρια δραχμές.

Θέματα φτηνά. Θέματα χαμηλοῦ ἐπισκοπικοῦ ἐνδιαφέροντος καί ξεθωριασμένου θεολογικοῦ προβληματισμοῦ. Θέματα, πού σύρουν τήν Ἐκκλησία ἔξω ἀπό τόν Ἀγιοπνευματικό προορισμό της καί τήν υποβαθμίζουν σέ κοσμικό θεσμό μέ ἄτονη παρουσία, μέ ἐξασθενημένη φωνή καί μέ πορεία, πού δέν ὀδηγεῖ στό Γολγοθᾶ καί στό κενό μνημεῖο, «τήν πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως».

Ἡ εὐτέλεια τῶν θεμάτων τῆς ἡμερήσιας διατάξεως ἀποδεικνύει περίτρανα τήν ἀπροετοιμασία τοῦ προκαθημένου. Ἀλλά καί τήν υποβάθμισι τοῦ Σώματος, πού δέν τοῦ παραχωρεῖται τό δικαίωμα καί ἡ ἀρμοδιότητα νά ἐπιδοθῇ σέ σοβαρές, θεολογικές συζητήσεις καί νά διατυπώσῃ ὑπεύθυνη καί ἀποφασιστική γνώμη.

Ὁ προκαθήμενος δέν ἔχει καθήσει ποτέ του νά ἀσχοληθῇ σέ βάθος καί πλάτος μέ τή σύγχρονη Ὁρθόδοξη προβληματική καί μέ τίς ἄμεσες προτεραιότητες τῆς δύσκολης ἱστορικής καμπῆς. Ἀσχολεῖται ἐπίμονα καί μονότροπα μέ τίς γιορτές καί τά πανηγύρια. Μέ τά ἀνθοπέταλα καί τά χειροκροτήματα. Στό μονόπρακτο αὐτό σενάριο ἐξαντλεῖται ἡ ἀρχιεπισκοπική του ἔμπνευσι καί ἡ ποιμαντική του μέριμνα. Ἄμα τόν χειροκροτήσουν καί ἄμα τοῦ ρίξουν ἀνθοπέταλα, νοιώθει πλήρης. Γοητευμένος καί ἱκανοποιημένος. Αἰσθάνεται, πῶς μάγεψε τό πλήθος καί τό συμμάζεψε στήν αὐλή τῆς Ἐκκλησίας. Καί τά προβλήματα ἄς τρέχουν. Καί οἱ πληγές ἄς χάσκουν. Καί τά ἐρωτηματικά ἄς κυκλοφοροῦν καί ἄς

δηλητηριάζουν τίς Ὁρθόδοξες συνειδήσεις.

Κυριευμένος ἀπό τή μαγεία τῶν ἐπευφημιῶν μεθυσμένος ἀπό τό κρασί τῆς κολακείας, δέ δούλεψε ποτέ του καί δέν κούρασε τό μυαλό του, γιά νά ἀνακαλύψῃ τά μείζονα θέματα, γιά νά τὰ ἐμφανίσῃ μέ σοβαρότητα καί μέ πρότασι εὐθύνης στό σῶμα τῆς Ἱεραρχίας καί νά ζητήσῃ τήν ἀκριβοδίκαη διερεύνησί τους καί τή χάραξι Ὁρθόδοξης γραμμῆς πλεύσεως τοῦ σκάφους τῆς Ἐκκλησίας. Ἐφήμερα ἀνθοπέταλα δέχεται κατὰ τίς πυκνές ἐξομήσεις του καί τίς στημένες, ἐπίσημες ὑποδοχές του. Ἐφήμερα ἀνθοπέταλα πετάει καί στή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, μέ τήν ἐλπίδα, ὅτι θά ἐντυπωσιάσῃ τοὺς ἱεράρχες καί θά δώσῃ ἀφορμή στίς τηλεοράσεις νά ἐξυμνήσουν τίς ἡγετικές ἱκανότητές του.

* * *

Τό δεύτερο στοιχεῖο τῆς ἀνωμαλίας, πού παγιδεύει ὁλόκληρο τό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας, εἶναι οἱ μεθοδεύσεις τοῦ προκαθημένου γιά αὐξησι τοῦ γοήτρου του καί τῆς ἐξουσίας του. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος δέν αἰσθάνεται ἄνετα στά γεωγραφικά ὅρια καί στά ποιμαντικά πλαίσια τῆς θεσμοθετημένης ἀποστολῆς του. Δέν τοῦ φαίνεται ἀρκετό τό ἐκτεταμένο καί πολυάνθρωπο γήπεδο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς του. Μήτε ἀναπαύεται στήν καρέκλα τοῦ προέδρου τῶν δύο Συνδικῶν Σωμάτων, τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καί τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου. Διψάει γιά περισσότερη ἐξουσία. Γιά ἐπέκτασι τοῦ imperium. Ἀγωνίζεται, μέ πάθος καί μέ κάποια χοντροκοπιά, γιά τήν ἐπικυριαρχία στους ἰσότιμους ἀδελφούς του. Γιά τή διεύρυνσι τῆς δικαιοδοσίας του ἀπ' ἄκρη

σ' ἄκρη τῆς Ἑλλάδος. Καί τό «πάσης Ἑλλάδος», πού συνοδεύει τή φήμη του συμβατικά καί λεκτικά, ὅπως τό «ὑπέρτιμος καί ἔξαρχος» συνοδεύει τή φήμη πολλῶν ἄλλων Ἱεραρχῶν, θέλει νά τό μετουσιώσῃ σέ ἀποδεκτὴ καί θεσμοθετημένη πραγματικότητα. Σέ ὑπερεξουσία. Νά εἶναι ὄχι ὁ πρῶτος μεταξύ ἴσων. Ἀλλά ὁ ἕνας. Ὁ δικτάτορας. Ὁ ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησίας(!). Ὁ ποιμενάρχης τῶν ψυχῶν, πού διαβιοῦν ἀπὸ τόν Ἑβρο ἴσαμε τὰ Ἀντικύθουρα.

Αὐτὴ ἡ σκοπιμότητα τὸν κινεῖ στὰ ἀτέλειωτα ταξίδια. Τρέχει στὰ πανηγύρια καί στὰ πανηγυράκια. Ἐκεῖ, πού συγκεντρώνεται ἡ πλατειὰ μάζα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Προεξάρχει στίς τελετές. Ὑποκαθιστᾷ τοὺς ἐπιτόπιους ποιμένες. Δέχεται τίς ἐπευφημίες. Συμπεριφέρεται σάν ὑπερποιμένης, ὑποκαθιστώντας τοὺς ἐκλεγμένους καί χειροτονημένους ποιμένες. Προσπαθεῖ νά ἐπιβάλλῃ καί νά καθιερῶσιν τὴν ἐντύπωσιν, πῶς αὐτὸς θρίσκεται πάνω ἀπὸ ὅλους, μέ γενικὴ δικαιοδοσία καί μέ δικαιώματα παρεμβάσεως σ' ὅλες τίς Ἱερές Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ φιλοδοξία τοῦ αὐτῆ τὸν ὥθησε νά ἐγγράψῃ ὡς θέμα στὴ φετεινὴ Συνέλευσιν τῆς Ἱεραρχίας τὴν ἀπαίτησιν νά μνημονεύεται ἀπὸ ὅλους τοὺς Μητροπολίτες.

Ἡ Κανονικὴ τάξι, πού τὴν ἐπιβάλλει ὁ Πατριαρχικὸς Τόμος τοῦ 1850 καί πού τὴ σεβάσθησαν ὅλοι οἱ προκαθήμενοι ἐπὶ ἐνάμισιν αἰῶνα, ὀρίζει οἱ Μητροπολίτες νά μνημονεύουν, κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς Θείας Εὐχαριστίας, τὴν Ἱερά Σύνοδο. Ὁ κ. Χριστόδουλος, ὕστερα ἀπὸ τὰ ἑκατὸν πενήντα χρόνια τῆς πορείας τῆς Αὐτοκέφαλῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐγείρει τὴν ἀξίωσιν, νά

μνημονεύουν οἱ Μητροπολίτες τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν. Ἡ ἀπαίτησί του αὐτὴ ὑποτιμᾷ τοὺς Μητροπολίτες. Τοὺς ὑποβιβάζει σέ χωρεπισκόπους. Γέροντες Μητροπολίτες, πού λειτουργοῦν καί ποιμαίνουν ἐπὶ δυὸ καί τρεῖς καί περισσότερες δεκαετίες, ὑποχρεώνονται στὰ γεράματά τους καί στὴ δύσιν τῆς ἐπισκοπικῆς τους διακονίας, νά σκύψουν δουλικά καί νά ὑποταγοῦν στὸν ἐξουσιαστὴ Χριστόδουλο.

Παράλληλῃ πρὸς τὴ μέθοδον αὐτὴ καί μέ στόχο τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἴδιας φιλοδοξίας, πορεύεται ἡ προσπάθειά του νά αὐξήσῃ τὴν ὁμάδα τῶν ὑποτακτικῶν του στὸ Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας. Ἡ μέθοδος ἀκολουθήθηκε ἀπὸ τὸν Σεραφεῖμ καί εἶχε σάν ἀποτέλεσμα νά μεταμορφωθοῦν οἱ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ «κυρίαρχοι» Μητροπολίτες, σέ ἀνδράποδα. Νά ψηφίζουν κατ' ἐντολή. Καί νά ὑποτάσσωνται ἀνεπιφύλακτα καί ἀδιαμαρτύρητα στὴν ἀντικανονικότητα καί στὴν παρανομία.

Οἱ Συνοδικοὶ σύνεδροι, πιέζονταν ἀπὸ τὴν κατάστασιν τοῦ ἐξανδραποδισμοῦ, ἀλλὰ καί δέν τολμοῦσαν νά διατυπώσουν ἀντίρρηση ἢ νά ἀγνοήσουν τὴν ἐντολὴ τοῦ εὐεργέτη τους Σεραφεῖμ. Ἔσκυβαν τὸ κεφάλι καί ψήφизαν. Ἀλλὰ καί μετέφεραν μέ τὸν ψῆφον τοὺς τό παράπονο. Καί κυκλοφοροῦσαν ἀναμεταξύ τους τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἅμα κλείσῃ τὰ μάτια ὁ Σεραφεῖμ θά μπορέσουν νά ψηφίσουν ἐλεύθερα καί νά διατυπώσουν ἀνεμπόδιστα τὴν ἐπισκοπικὴ ἐτυμηγορίαν τους.

Ὅμως, ἡ διάδοχη κατάστασι δέν ἔφερε τὴν ἐλευθερίαν. Μῆτε τό σεβασμὸ τῆς γνώμης, μῆτε τὴν ὑπεύθυνον διαχείρισιν τῆς ψήφου. Ὁ σημερινός

Ἀρχιεπίσκοπος, γέννημα καί ἀνάστη-
μα τοῦ προκατόχου του Σεραφεῖμ, ἀ-
ποφάσισε νά περπατήσῃ στά ἴχνη τοῦ
τρόμου. Στόχος του νά ὑποτάξῃ τήν
Ἱεραρχία. Νά τήν ἀναγκάσῃ νά προ-
σαρμόζεται κάθε φορά στίς προστα-
γές του. Καί νά ψηφίζῃ ἀνεπιφύλακτα
τίς προτάσεις του. Καί ἐπειδή φοβᾶται,
ὅτι τό Σῶμα δέν εἶναι πρόθυμο σέ
δεύτερη γκεττοποίηση, ἐπιχειρεῖ νά πε-
τύχῃ τήν αὐξησι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπο-
τακτικῶν του, γιά νά ἐξασφαλίσῃ μιὰ
γιά πάντα τήν πλειοψηφία. Στήν
πρόθεσί του αὕτη εὐθυγραμμίζεται τό
σχέδιο νά αὐξήσῃ τόν ἀριθμό τῶν Μη-
τροπόλεων, γιά νά ἐκλέξῃ σ' αὐτές
τούς δικούς του. Ἔτσι, πού νά συμπλη-
ρώσῃ τόν ποθητό ἀριθμό τῆς ἀπαραί-
τητης τεχνητῆς πλειοψηφίας.

Οἱ ὠριμοί ἐπίσκοποι, οἱ ταλαιπωρη-
μένοι ἀπό τήν προηγούμενη τυραννία
καί τήν ἀναγκαστική φήμωσι, διακρί-
νουν τόν κίνδυνο. Καί ἀντιδρῶν. Δέν

ἀνέχονται τή μεταμόρφωσί τους σέ
μαριονέτες. Καί δέν παραχωροῦν τήν
ὑπευθυνότητα τοῦ λειτουργήματός
τους, γιά νά λιπανθῇ καί νά αὐξηθῇ ἡ
ἀλαζονική νοοτροπία τοῦ πρώτου
συνεπισκόπου τους.

Ὅλα αὐτά τά στοιχεῖα, τά ὁποῖα
διογκώνουν τίς ἀνησυχίες καί καθημε-
ρινά κυκλοφοροῦν στίς ἐπισκοπικές
συναναστροφές, ἀποτελοῦν τόν προ-
βληματισμό τοῦ Ἱεραρχικοῦ Σώματος.
Γίνονται θέματα μελέτης, διαλόγου καί
ἀντιλόγου. Καί θά συνεχίσουν, ἀκόμα
καί μετά τήν ὁλοκλήρωσι τῶν ἐργα-
σιῶν τῆς Ἱεραρχίας, νά πληγώνουν τίς
συνειδήσεις, νά παρενοχλοῦν τήν
ἀπρόσκοπτη λειτουργία τοῦ Συνο-
δικοῦ θεσμοῦ καί νά ἐγγράφουν στή
νέα(!) σελίδα κηλίδες ἐπάρσεως καί
χρονικά μάχης γιά τό σκήπτρο τῆς
ὑπεροχῆς.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Παπα-Γιάννη

Πόσο στοιχίζει ἡ κάθε ἐπίσκεψι τοῦ Ἀρχιεπι-
σκόπου Χριστοδούλου στά ἐπαρχιακά πανη-
γύρια; Ἀκουσα, πώς κάθε ἐπιτόπιος Μητροπο-
λίτης ὑποχρεώνεται νά δαπανήσῃ γύρω στά δέ-
κα ἑκατομμύρια, γιά νά φιλοξενήσῃ καί νά
φιλοδώρήσῃ τόν Χριστόδουλο καί τή συνοδεία
του.

Εἶναι ἀλήθεια;

Φιλικά
Παπα-Γιώργης

Τό έπιτίμιον τῆς άκοινωνησίας(*)

Η έλλειψις φόβου Θεού, ή έπιπράτῃσις τών άνθρωπίνων παθών καί αί ποικίλαι σκοτεινάι δυνάμεις, πού έπιδρουν καταλυτικώς εις ώρισμένους ύπευθύνους, έχουν δημιουργήσει εις τήν εποχήν μας τό λεγόμενον Έκκλησιαστικόν πρόβλημα. Μία δέ σημαντική πτυχή αὐτοῦ είναι καί ή έπιβολή υπό τῆς Διαρκούς Ίερᾶς Συνόδου εις τούς τρεῖς έκ τών 12 δικαιοθέντων Μητροπολίτας, ήτοι τόν Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφασάλων Κωνσταντῖνον, τόν Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικόδημον καί τόν Λαρίσης καί Τυρνάβου Θεολόγον τοῦ έπιτιμίου τῆς άκοινωνησίας. Διά νά κατανοηθῇ τοῦτο είναι ανάγκη-νομίζομεν-νά έπισημανθούν έν συντομία τά σχετικά γεγονότα έντός τών όποίων άνεζητήθη καί έπεβλήθη.

Ο Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Σεραφεῖμ ᾤφειλε τήν άνοδόν του εις συγκυριακάς καταστάσεις. Δέσμιος προσώπων καί γεγονότων, πού τόν άνήγαγον καί τόν έστήριζον, συγχρόνως δέ καί δέσμιος τών παθών του καί έστερημένος στοιχειώδους θεολογικῆς παιδείας έβλεπε τήν Έκκλησίαν ὡς έγκόσμιον καί έθνικόν ὀργανισμόν, όπου ήδύνατο νά συμπεριφέρεται μέ άδικαιολογήτους άνθρωπινάς άδυναμίας ὡς διαχειριστής κοσμικῆς έξουσίας. Δι' αὐτό ὑπῆρξε πρωταγωνιστής εις τά θλιβερά εκκλησιαστικά γεγονότα τοῦ 1974...

Έτσι, μετά τήν δικαστικήν δικαίωσιν τών θυμάτων του, 12 Μητροπολιτών, από τό Σ.τ.Ε. τό 1990 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ κωλυσιεργεῖ, άποφεύγει καί άρνείται νά εφαρμόσῃ τάς δικαστικάς άποφάσεις, καίτοι εκείνας άκολουθοῦν καί άλλαι πολλάί μέ κορυφαίαν εκείνην τῆς Όλομελείας τοῦ Ἀνωτάτου αὐτοῦ Δικαστηρίου τήν 1028/1993. Ἡδη εις τήν Μητρόπολιν Λαρίσης ήρχισεν από μηνῶν νά άσκή τά καθήκοντά του ὁ έκ τών δικαιοθέντων κανονικός

Μητροπολίτης Λαρίσης Θεολόγος, τῆς εκκλησιαστικῆς διοικήσεως ὅλως άντικανονικῶς καί παρανόμως μή έπιθυμούσης συνεργασίαν μετ' αὐτοῦ. Τήν 2αν Ίουλίου 1993 έκοιμήθη ὁ άντικανονικῶς καί παρανόμως κατέχων τήν Μητρόπολιν Ἀττικῆς Μητροπολίτης Δωρόθεος (Γιανναρόπουλος) ὁ από Καστορίας καί ὁ κανονικός καί νόμιμος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικόδημος μετά από άκαρπον συνομιλίαν μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπον κάνει χρῆσιν τών δικαστικῶν άποφάσεων καί άναλαμβάνει τά καθήκοντά του τήν 7ην Ίουλίου 1993.

Ο Ἀρχιεπίσκοπος άντιδρᾷ. Ὅρίζει τοποτηρητήν εις τήν Μητρόπολιν Ἀττικῆς καί συγκαλεῖ έκτάκτως εις τάς 13 Ίουλίου τήν Διαρκή Ίεράν Σύνοδον. Αὕτη στοιχοῦσα πρὸς τόν Πρόεδρόν της τοποθετεῖται έναντίον τών τριῶν Μητροπολιτῶν, ήτοι τοῦ Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντίνου, τοῦ Ἀττικῆς Νικοδήμου καί τοῦ Λαρίσης Θεολόγου καί εις άνακοινωθέν της τονίζει μεταξύ άλλων ὅτι «... ὁμοφώνως έκρινεν επί τῇ βάσει τών Ίερῶν καί άπαρασαλεύτων Ίερῶν Κανόνων, ὅτι έθεσαν έαυτούς έκτός τοῦ σώματος τῆς Ἀγιωτάτης ήμῶν Έκκλησίας, ή όποία ὡς φιλόστοργος μήτηρ εὔχεται καί άναμένει τήν έμπρακτον μετάνοιάν των». Συγχρόνως δέ αὐθημερόν άπεστάλη πρὸς τούς ενδιαφερομένους Ίεράρχας καί τό έξῆς τηλεγράφημα: «Ἡ Διαρκῆς Ίερά Σύνοδος εκτιμήσασα τήν μέχρι σημερον άντιεκκλησιαστικήν ήμῶν συμπεριφοράν ὁμοφώνως έκρινεν ὅτι έθέσατε έαυτούς έκτός τοῦ σώματος τῆς άγιωτάτης ήμῶν Έκκλησίας. Ἡ Έκκλησία ὡς φιλόστοργος μήτηρ εὔχεται καί άναμένει τήν έμπρακτον ήμῶν μετάνοιαν. Ὁ Ἀθηνῶν Σεραφεῖμ Πρόεδρος...». Ἐάν προσέξῃ κανείς εις τά άνωτέρω συνοδικά κείμενα διαπιστώνει ὅτι αὐτά συνετάγησαν προχείρως καί έσπευσμένως καί άποσκοποῦν εις τήν δημιουργίαν έντυπώσεων καί

έκβιασμού. 'Ομιλοῦν δι' ἀντικανονικήν συμπεριφοράν καί οὐδένα Κανόνα ἀναφέρουν...

Ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος παραπέμπει τό θέμα εἰς τήν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας ἣτις συνεκλήθη μετὰ δύο ἡμέρας (15-7-93). Κατ' αὐτήν ἔλαβον τόν λόγον πολλοί Ἱεράρχαι καί ἐφαίνετο ὅτι θά ἐδίδετο λύσις εἰς τό πρόβλημα, ἀφοῦ οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ἠσθάνοντο κόπωσιν ἀπό τήν πολυετῆ περιπέτειαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπειδή ὅμως εἰς τάς ἀγορεύσεις τῶν ἐμφανῶς πολλοί ἐτάσσοντο ὑπέρ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος διέκοψε τόν κατάλογον τῶν ὁμιλητῶν καί μετὰ ἀπό διάλειμμα καί σύσκεψιν μετὰ τῶν συμβούλων του ἐπρότεινε τήν τοποθέτησιν τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν εἰς προσωποπαγεῖς Μητροπόλεις. Ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας διά φανεράς ψηφοφορίας ἐνέκρινεν αὐτήν θέτουσα προθεσμίαν ἐνός μηνός εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους διά τήν ἀποδοχήν αὐτῆς, δηλαδή μέχρι τās 15 Αὐγούστου...

Εἰς τās 10 Αὐγούστου 1993 συνήλθεν ἐκτάκτως ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος καί ἀσχοληθεῖσα μέ τό ἐκκλησιαστικόν πρόβλημα, ἐτιμώρησεν ἐρήμην τοὺς τρεῖς Μητροπολίτας ἐκδώσασα τό ἐξῆς συνοδικόν ἀνακοινωθέν: «Ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος διαπιστώσασα διά μίαν εἰσέτι φοράν ὅτι οἱ Σεβ. Μητροπολῖται κ. κ. Νικόδημος, Θεολόγος καί Κωνσταντῖνος ὑπέπεσον ἀμετανοήτως εἰς σωρείαν ἀντικανονικῶν παραπτωμάτων, δημιουργούντων ἐν τοῖς πράγμασι σχίσμα ἐντός τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπιβάλλει εἰς αὐτούς τό ἐπιτίμιον τῆς ἀποκοπῆς ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας, ἥτοι τό ἐπιτίμιον τῆς ἀκοινωνησίας. Κατά τήν περίοδον ταύτην ὁ διά τοῦ ἐπιτιμίου τούτου τιμωρηθεῖς δέν δύναται νά τελῇ τήν Θεῖαν Λειτουργίαν. Πᾶς δέ μετ' αὐτοῦ λειτουργῶν ὑπόκειται εἰς τήν αὐτήν ποινήν, κατὰ τήν θεμελιώδη ἀρχήν «ὁ ἀκοινωνήτω κοινωνῶν ἀκοινώνητος». Πρός δέ τούτοις ἡ Δ.Ι.Σ. κρίνει τοὺς ὡς ἄνω Ἀρχιερεῖς καθαιρετέους καί ἀπογυμνωτέους πάσης ἱερατικῆς τιμῆς καί ἀξίας διά τὰ κατὰ συρροήν ἀντικανονικά τῶν παραπτώματα καί τήν δογματικήν καί ἐκκλησιολογικήν τῶν παρέκκλισιν ἐκ τῆς

Ὁρθοδόξου πίστεως καί παραδόσεως, εἰς δέ τοὺς λαϊκοὺς, οἱ ὅποιοι προπηλάχισαν Ἀρχιερεῖς καί ἐδημιούργησαν εἰς βάρος αὐτῶν ἐπεισόδια ἐπιβάλλονται τὰ ὑπό τοῦ Γ' Κανόνος τῆς ἐν Ἀγία Σοφίᾳ Συνόδου προβλεπόμενα ἐπιτίμια....».

Τό ἀνωτέρω κείμενον πρόχειρον, ἐκβιαστικόν καί ἐντυπωσιακόν δέν καταγγέλλει συγκεκριμένους κανονικάς παραβάσεις, ἀλλά μέ ἀφορισμούς καί γενικεύσεις προσπαθεῖ νά αἰτιολογήσῃ τήν συνοδικήν ἀπόφασιν, πού εἰς τοὺς ἐν λόγω Μητροπολίτας ἐπιβάλλει τό καينوφανές ἐπιτίμιον τῆς ἀκοινωνησίας, διά τό ὅποῖον δέν ἀναφέρει κανένα Ἱερόν Κανόνα. Οἱ δύο μνημονευόμενοι εἰς τό κείμενον κανόνες δέν ἀκριβολογοῦν καί δέν ἔχουν σχέσιν μέ τοὺς ἐπιτιμωμένους Ἱεράρχας. Ὁ μὲν Γ' Κανὼν τῆς ἐν Ἀγία Σοφίᾳ Συνόδου λέγει «Εἴ τις λαϊκὸς αὐθεντήσας... τολμήσῃ ἐπίσκοπον τινὰ τύψαι, ἢ φυλακίσαι, χωρὶς αἰτίας... ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω». Ὁ δέ Λ' ἀποστολικὸς ἀναφέρεται εἰς ἐκείνους, πού χρησιμοποιοῦν πολιτικά μέσα διά νά λάβουν ἐκκλησιαστικά ἀξιώματα. Τά δέ περὶ παρεκκλίσεως δογματικῆς καί ἐκκλησιολογικῆς ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καί παραδόσεως εἶναι ἐν προκειμένῳ λέξεις κεναί.

Ἐπειδή τό ἐπιτίμιον τῆς ἀκοινωνησίας δέν ἔχει προηγούμενον, ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ δέν μετέβαλε τήν στάσιν του μετὰ τās 10 Αὐγούστου. Ἐρωτηθεὶς δημοσιογραφικῶς ὁ καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου κ. Κωνσταντῖνος Μουρατίδης περὶ τούτου, προέβη εἰς τήν ἐξῆς δήλωσιν: «Τό ἐπιβληθέν εἰς τοὺς τρεῖς Μητροπολίτας ἐκ μέρους τῆς Δ.Ι.Σ. ἐπιτίμιον τῆς «ἀκοινωνησίας» δέν προβλέπεται διά τοὺς ἐπισκόπους ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καί εἶναι κανονικῶς ἀνυπόστατον, οὐδέν παράγον ἀποτέλεσμα. Τό ἐκδοθέν ἀπὸ 10-8-1993 σχετικόν ἀνακοινωθέν τοῦ γραφείου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἶναι ἀκατανόητον καί ἀντιφατικόν κείμενον, νοσηματικὴ κατασκευή πρὸς ἐκβιασμόν καί πρὸς τόν σκοπὸν τῆς λαϊκῆς καταναλώσεως. Ἡ Δ.Ι.Σ. ἐπιληφθεῖσα τοῦ θέματος αὐτοῦ πάλιν, ἄνευ κλητεῦσεως, ἀκροάσεως καί ἀπολογίας τῶν ἐνδιαφερομένων, ἀντικανονικῶς καί ἀναρμοδίως, ἀπεφάσισε καί μάλιστα προλαμβάνουσα τὰ

ἀρμόδια ἐκκλησιαστικά δικαστήρια, περί τῆς ἐπιβληθησομένης ὑπ' αὐτῶν ποινῆς καθαιρέσεως». Εἰς τὴν δὴλῶσιν αὐτὴν τοῦ καθηγητοῦ ἐπισημαίνονται τὸ κανονικῶς ἀνυπόστατον καὶ ἡ ἀδυναμία παραγωγῆς ἀποτελέσματος τῆς συνοδικῆς ἀποφάσεως καὶ ἡ ἀναρμοδιότης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀφοῦ ὑπάρχουν θεσμοθετημένα συνοδικὰ δικαστήρια...

Μετά τὰ ἀνωτέρω πού ἀποτελοῦν τὴν ἱστορικὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὸ θέμα τοῦ ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας, ἃς ἔλθωμεν τώρα εἰς αὐτό.

Ἀρχικῶς πρέπει νά εἰπῶμεν ὅτι παρόμοιον ἐπιτίμιον ἐπιβαλλόμενον εἰς λαϊκοὺς ὀρίζεται ὡς ἑξῆς: «Ὁ ἱερεὺς ὡς κριτῆς ἀπολύων ἢ μὴ τὸν ἁμαρτωλὸν τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας ἐπιβάλλει κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ ποινάς. Αἱ ποιναὶ αὐταὶ καὶ δὴ καὶ μάλιστα αἱ τοῖς ἀπολυθεῖσιν ἐπιβαλλόμεναι καλοῦνται ἐπιτίμια» (Ἀνδρουτσος, Δογματική). «Τοιαῦτα ἐπιτίμια εἶναι ἡ νηστεία, ἡ προσευχή καὶ... ἡ ἀποχή ἀπὸ τῆς θείας κοινωνίας ἐπὶ τινὰ χρόνον κ. ἄ.» κατὰ τὸν Κ. Διοβουνιώτην, ὁ ὁποῖος ἐπὶ πλέον κάνει λόγον καὶ διὰ τὸν ἀφορισμόν, τὸν ὁποῖον ἐπιβάλλει ὁ Ἐπίσκοπος εἴτε ἀνωνύμως, εἴτε προσωπικῶς ὑπὸ ὠρισμένου προϋποθέσεις καὶ ἀφορᾷ μόνον εἰς λαϊκοὺς. Ἀναλόγως ὀρίζουν τὰ ἐπιτίμια καὶ οἱ συγγραφεῖς τῶν σχετικῶν λημμάτων εἰς τὰ ἄλλα ἐγκυκλοπαιδικὰ λεξικά. Καὶ ἡ ὑπόλοιπος θεολογικὴ βιβλιογραφία τὰ ἴδια ἐπὶ τοῦ θέματος περιέχει. «Κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τὰ ἐπιβαλλόμενα τοῖς ἁμαρτάνουσιν ἐκκλησιαστικά ἐπιτίμια δὲν εἶναι τιμωρίαι ἐν τῇ κυρίᾳ ἐννοίᾳ τῆς λέξεως, ἀλλ' ἐπικρίσεις, ἐλεγχοί (censurae), φάρμακα ἱαματικά καὶ σωτήρια, μέχρι οὗ ὁ ἁμαρτωλὸς μετανοήσῃ τελείως καὶ καθάρσῃ οὕτως ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ ρύπου τῆς ἁμαρτίας... Ὡς ἐπιτίμια ἐπιβάλλονται προσευχαί, ἐλεημοσύναι, νηστεία, ἐπισκέψεις ἱερῶν τόπων κλπ. κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ πνευματικοῦ, καὶ τέλος ἀποχή ἀπὸ τῆς θείας Εὐχαριστίας ἐπὶ βραχύτερον ἢ μακρότερον χρόνον... Ὁ ἐπίσκοπος κέχτηται ὡσαύτως τὸ δικαίωμα τοῦ αὔξιναι καὶ μειοῦν τὰ ἀπὸ τοῦ πνευματικοῦ ἐπιβληθέντα ἐπιτί-

μια, ἐάν ὁ ἁμαρτωλὸς ἀποταθῇ πρὸς τὸν ἐπίσκοπον»...

Ὑπάρχουν εἰς τὸ Κανονικὸν Δίκαιον καὶ ποιναὶ ἐπιβαλλόμεναι μόνον εἰς τοὺς ἐπισκόπους. Ὡς τοιαῦται ἀναφέρονται ἡ διακοπή τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας, ἡ ἐκφραζομένη μὲ τὸν ὄρον *Excommunicatio fraterna* καὶ ἡ μετὰθεσις εἰς ἀσημοτέραν ἐπισκοπὴν.

«Διακοπή τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας καλεῖται ἡ μόνον ἐπισκόποις ἐπιβαλλομένη ποινή, δι' ἧς ἀπείργοντο οὗτοι πάσης ὑπηρεσιακῆς πρὸς τοὺς λοιποὺς ἐπισκόπους ἐπικοινωνίας. Ὅθεν 1) δέν ἡδύναντο νά παρῶσιν ἐν ταῖς ἐπαρχιακαῖς καὶ μεῖζοσι συνόδοις, εἰς ἃς προσήρχοντο οἱ λοιποὶ ἐπίσκοποι· 2) εἰς ἑτέραν ἐπισκοπὴν ἀπερχόμενοι δέν ἐγένοντο δεκτοὶ ὡς ἐπίσκοποι, οὐδ' ἡδύναντο ἐν αὐτῇ νά τελέσωσι τὰ ἑαυτῶν ἱερατικά καθήκοντα, μάλιστα δέ τὰ ἐπισκοπικά... Ἀλλὰ διὰ τῆς *excommunicatio fraterna* οὔτε τὸ ἐπισκοπικόν ἀξίωμα τοῦ ταύτη ὑποβληθέντι οὔτε ἡ τοῦτου ἄσκησις ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐπισκοπῇ ἐπηρεάζετο. Ὅθεν ἡδύνατο ἐν ταύτῃ νά τελῇ ἱεροτελεστίας, βαπτίσεις, χειροτονίας καὶ πάντα καθόλου τὰ ἱερατικά αὐτοῦ καθήκοντα καὶ νά ἀσχῇ πλήρη τὴν ἑαυτοῦ δικαιοδοσίαν. Διό καὶ ὁ ἕτερος ἐπίσκοπος, ὁ εἰς τὴν ἐπισκοπὴν τοῦ τιμωρηθέντος ἐρχόμενος, ὡφείλε νά ἀναγνωρίσῃ αὐτόν ὡς ἐπίσκοπον» (Ράλλη, Ποιτῆ). Τὰ ἴδια διδάσκει καὶ ὁ Ἱερώνυμος Κοτσώνης: «Ἡ ποινή αὕτη τῆς διακοπῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετὰ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν ἐπισκόπων εἶναι ἐκείνη, διὰ τῆς ὁποίας οἱ ἐπταικότες ἐπίσκοποι ἀποκλείονται πάσης ὑπηρεσιακῆς πρὸς τοὺς ὑπολοίπους συναδέλφους τῶν ἐπικοινωνίας, ἔνεκα τῆς ὁποίας δέν δύνανται νά παρίστανται εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς καὶ τὰς ἄλλας Συνόδους τῶν ἐπισκόπων, δέν γίνονται δεκτοὶ ἐν περιπτώσει κατὰ τὴν ὁποίαν θέλουν νά ἐπισκεφθῶσιν ἄλλην ἐπισκοπὴν καί, τέλος, δέν ἔχουν τὸ δικαίωμα οὔτε μετὰ ἄδειαν τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου νά τελέσουν ἐν τῇ ἐπισκοπῇ τοῦ ἐπισκοπικά καθήκοντα»...

Συνεπῆς πρὸς τὰς κανονικὰς αὐτάς θέσεις εἶναι καὶ ἡ πράξις τῆς Ἐκκλησίας. Λόγῳ τῆς προκυψάσης εἰς Αὐστραλίαν διε-

νέξεως μεταξύ των Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως και Ιεροσολύμων, συνήλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει Μείζων Σύνοδος τό ἔτος 1993 καί ἐπέβαλεν εἰς τόν Πατριάρχη Ιεροσολύμων τό ἐπιτίμιον τῆς ἀκοινωνησίας. Οὗτος δέν ἔπαυσε νά ἀσκήτῃ καθήκοντά του ἐν αὐτῇ. Ἀνάλογος εἶναι καί ἡ πρό ἔτους ἀπόφασις διὰ τήν ἄρσιν τοῦ τελευταίου Βουλγαρικοῦ σχίσματος τῆς Μείζονος Συνόδου τῆς Σόφιας (30-9 μέ 1-10-99). Μέ αὐτήν ἀποκατέστησε πλήρως τοὺς ἀδικηθέντας Ἱεράρχας. Τοῦ ἰδίου πνεύματος εἶναι καί ἡ πρόσφατος ἀπόφασις τῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου Ἀλεξανδρείας μέ τήν ἀποκατάστασιν κανονικῶς τοῦ Μητροπολίτου Πενταπόλεως Ἀγίου Νεκταρίου καί ἡ αἵτησις συγγνώμης ἀπό αὐτόν διὰ τήν ἐναντίον του συμπεριφοράν τῶν προκατόχων του...

Γεγονός εἶναι, ὅτι ἐπιτίμιον ἀκοινωνησίας δέν ὑπάρχει. Τά ἐπὶ τῶν ἐξομολογουμένων τυχόν ἐπιβαλλόμενα ἐπιτίμια, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ἡ στέρησις τῆς θείας Κοινωνίας, ἦτοι ὁ μικρός ἀφορισμός, δέν ἀφοροῦν εἰς τόν ἐπίσκοπον. Ἡ ἀκοινωνησία μέ τήν ἔννοιαν τοῦ μεγάλου ἀφορισμοῦ ἐπιβάλλεται κατὰ αἰρετικοῦ καί μάλιστα ὑπό ὠρισμένας προϋποθέσεις καί ἀσφαλῶς δέν ἀφορᾷ κληρικούς, διότι ἡ βαρυτέρα δι' αὐτοὺς ποινὴ εἶναι ἡ καθαιρέσις. Ἡ ἀκοινωνησία μέ τήν ἔννοιαν τῆς διακοπῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας εἰς ἐπίσκοπον ἐπιβάλλεται μόνον ὡς διακοπὴ συνεργασίας μετὰ τῶν συνεπισκόπων. Μέ τήν ἔννοιαν τοῦ ἀφορισμοῦ εἰς τοὺς ἐπισκόπους δέν προβλέπεται. Ἐπομένως ἡ ἐπιβολὴ τοῦ ἐπιτίμιου τῆς ἀκοινωνησίας τοῦ ἐπιβληθέντος ὑπὸ τῆς Διαρχοῦς Ἱεράς Συνόδου τόν Αὐγουστον 1993 εἰς τοὺς Μητροπολίτας εἶναι καινοφανὴς καί δέν στηρίζεται εἰς τοὺς Ἱερούς Κανόνας. Διὰ τοῦτο κατὰ τήν ἐπιβολήν του δέν ἀνεφέρθησαν κανόνες, ἀλλὰ ἐπεβλήθη αὐθαϊρέτως. Ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων ἀναζητήσεις σχετικῶν τοιοῦτων ὑπῆρξεν ἀτυχής. Ὑπῆρξαν ἄσχετοι καί ἐγένετο νοηματικὴ παραβίασις αὐτῶν. Ἐκδεικτικόν τοῦ πράγματος εἶναι νά ὑπενθυμίσωμεν τήν μικράν ἐργασίαν τοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου, «*Ἡ*

Ἀνώτατη Δικαιοσύνη σέ δημόσια κρίση», Ἀθήνα 1996.

Πέραν ὅμως τῶν ἀνωτέρω ἀστοχιῶν τῆς διοικήσεως τῆς ἐλλαδικῆς Ἐκκλησίας, πρέπει νά εἰπώμεν ὅτι τυχόν ἐπιβολὴ ποινῆς εἰς ἐπισκόπους, αὕτη δέον νά ἐπιβάλλεται ἀπὸ Σύνοδον ἐπισκόπων, λειτουργοῦσαν ὡς δικαστήριον. Τοιοῦτο δικαίωμα ἡ Δ.Ι.Σ. δέν ἔχει, διότι ἐπὶ δεκαετίας τώρα ὑπάρχουν νομίμως τεθεσπισμένα συνοδικὰ δικαστήρια μέ σχετικὰς διασφαλίσεις ἀντικειμενικωτέρας κρίσεως. Ἀπὸ τό ἔτος 1932 ἐψηφίσθη ὁ Ν. 5383/1932 Περί ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων καί εἰς αὐτόν παραπέμπουν ἔκτοτε οἱ καταστατικοὶ νόμοι τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ νόμος οὗτος καίτοι ἀπρηχαιωμένος καί χρήζων ἀπὸ πολλοῦ ἀνανεώσεως, ἀποτελεῖ τό πρῶτον βῆμα πρὸς δημοκρατικωτέραν καί ἀντικειμενικωτέραν ἐξέλιξιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης. Μιμουμένη αὕτη τήν κοσμικὴν τοιαύτην, ὅπως διαμορφώνεται μέ τήν διάκρισιν τῶν ἐξουσιῶν εἰς τὰ δημοκρατικὰ πολιτεύματα, παρέχει περισσοτέρας ἐγγυήσεις ἀντικειμενικῆς κρίσεως. Προβλέπεται σχετικὴ διαδικασία, ἀπαγγελία κατηγορίας, μάρτυρες, δίκη καί ἀπολογία. Ἡ ἐπιβαλοῦσα τό ἐν λόγω ἐπιτίμιον Δ.Ι.Σ. ἀπεφάσισεν αὐθαϊρέτως καί ἐρήμην τῶν κατηγορουμένων παρακάμψασα τὰ συνοδικὰ δικαστήρια παρανόμως. Διότι τόσον ἡ Σύνοδος ὅσον καί τὰ διοικητικὰ ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας, καθῶς καί τὰ συνοδικὰ δικαστήρια συνίστανται μέ νόμους τοῦ κράτους. Πρόκειται λοιπὸν διὰ θέματα μικτοῦ δικαίου καί ἀσφαλῶς ὑπόκεινται αἱ ἐργασίαι αὐτῶν εἰς τὸν ἀκυρωτικόν ἑλεγχον τοῦ δικαστηρίου τῆς Χώρας.

Ἐπειτα αἱ Συντακτικαὶ Πράξεις 3/74 καί 7/74, πού ἐξέτρεψαν τήν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς ληστρικὴν σύνοδον μέ τὰ γνωστὰ ἀποτελέσματα, οὔτε μέ τοὺς Ἱερούς κανόνας, οὔτε γενικῶς μέ τό χριστιανικόν πνεῦμα εἶχον σχέσιν. Ἦσαν σατανικῆς ἐμπνεύσεως καί κοσμικῆς θεσπίσεως καί ὀρθῶς οἱ ἔχοντες ἔννομον συμφέρον ἐζήτησαν τήν ἀκύρωσιν τῶν ἀποφάσεων ἐκείνων ἀπὸ τὰ πολιτειακὰ δικαστήρια, ἀφοῦ τὰ ἐκκλησιαστικὰ τοιαῦτα ἐκπύρηνθησαν ἀπὸ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ ΤΗΣ Δ.Ι.Σ. ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΙΟΥΝΙΟΥ

ιαβάζοντας κανείς τὰ «πεπραγμένα» τῆς Δ.Ι.Σ. τοῦ περασμένου Ἰουνίου, ὅπως αὐτὰ δόθηκαν σπὴ δημοσιότητα ἀπὸ τὸν ἡμερήσιο καὶ ἐκκλησιαστικό τύπο, δέν μπορεῖ παρά νά σταματήσει σέ κάποια ἀπὸ τίς πρῶτες παραγράφους τοῦ ἀνακοινωθέντος. Γράφεται, κατὰ λέξη:

«... Γιά τό θέμα τῆς ἀπονομῆς ὀφφικίων στούς κληρικούς, πού πρέπει νά γίνεται μετὰ πολλῆς προσοχῆς καί μελέτης, συναφῶς καί μέ αὐτό τῆς ἀνάγκης τηρήσεως ἀπό ὅλους τοῦ χρόνου χειροτονίας τῶν ὑποψηφίων κληρικών,

πρός ἀποφυγὴν σκανδάλων καί δυσάρεστων καταστάσεων, πού πλήττουν τό κύρος τῆς Ἐκκλησίας....».

Καί αὐθόρμητα κεντρίζει τή σκέψη τοῦ ἀναγνώστη ἡ εὐλογη ἀπορία. Αὐτή ἡ ἀγωνία καί ἡ ἀνησυχία τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας εἶναι οὐσιαστική καί σπουδαία ἢ εἶναι ἀπλή φιλολογία καί ἀποτελεῖ θεαματική ἀπλῶς ἐξαγγελία ἐσωτερικῆς κατανάλωσης πρὸς ἐντυπωσιασμό τοῦ πληρώματος; Γιατί κάθε καλόπιστος ἀναγνώστης διερωτᾶται. Πῶς εἶναι δυνατόν ἀπὸ τό ἓνα μέρος ἡ Ἐκκλησία νά ἀγωνιᾷ καί νά πασχίζει νά λάβει προληπτικά μέτρα γιά τὴν ἀποτροπὴ τῶν

τὴν πράξιν τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἀνυπαρξίαν.

Ἡ ἐπιβολὴ τοῦ ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας εἰς τοὺς τρεῖς Μητροπολίτας δέν ἀποτελεῖ πνευματικὴν ὑπόθεσιν ἀνήκουσαν εἰς τὰ interna sacra τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἀφαιρεῖ δικαιώματα ἀπὸ τοὺς ἐπιτιμωμένους Ἱεράρχας. Διὰ τοῦτο εἶναι δικαιολογημένη ἡ προσφυγὴ τῶν εἰς τὰ Ἀκυρωτικά Δικαστήρια. Ἐπρεπε νά παραπεμφθοῦν εἰς συνοδικόν δικαστήριον, ἐάν ἔπαισαν, καί νά δικαστοῦν μέ ὅλους τοὺς δικονομικούς τύπους. Δυστυχῶς ἡ διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας ἐμπαθῶς φερομένη ἀπεδείχθη πολὺ κατωτέρα τῆς περιστάσεως καί περιήλθεν εἰς ἀνυποληψίαν.

Πρόχειροι καί ἀτυχεῖς ἀπεδείχθησαν αἱ ἐνέργειαι τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας καί κατὰ τό τελευταῖον ἔτος. Δέν ἐμελετήθη τό θέμα δεόντως, δέν ἐξετιμήθη τό συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ προσπάθεια ἐναυάγησε, διότι οἱ ὑπεύθυνοι ἐνήργησαν μικροψύχως καί ἐμπαθῶς μακράν τοῦ

πνεύματος τοῦ Εὐαγγελίου, δέσμιοι τοῦ παρελθόντος μέ ἀποτέλεσμα τὴν παράτασιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χειμῶνος.

Ἐλπιδοφόρον ὅμως γεγονός εἶναι ὅτι ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ δέν ἔπαυσε νά ἐκτιμᾷ καί νά περιβάλλῃ μέ τὴν ἀρμόζουσαν ἐκτίμησιν καί ἀγάπην τοὺς διωκομένους Ἱεράρχας ἐπιδιώκων καί ἐπιζητῶν τὰς εὐλογίας αὐτῶν καί κοινωνῶν εὐχαρίστως μετ' αὐτῶν. Καί ὄχι μόνον λαϊκοί, ἀλλὰ καί κληρικοὶ παντός βαθμοῦ, παρά τὴν ὑπάρχουσαν τρομοκρατίαν, φαινόμενον πού ἀκυρώνει εἰς τὴν πράξιν τό θλιβερόν ἐπιτίμιον τῆς ἀκοινωνησίας.

Ὁ λαὸς αὐτός ἀγωνίζεται, προσεύχεται, ἐλπίζει, ὅτι ὁ Κύριος τοῦ παντός δέν θά βραδύνῃ νά βοηθήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν Του νά λύσῃ τὰ προβλήματα τῆς διὰ νά προβάλλῃ τὸν σωτηριῶδη λόγον τῆς εἰς τὸν κόσμον μέ σκοπὸν νά φέρῃ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ
ΘΕΟΛΟΓΟΣ

«σκανδάλων» καί γιά τήν ἀποφυγή «δυσάρεστων καταστάσεων» καί ἀπό τό ἄλλο μέρος γιά «πεπραγμένα» σκάνδαλα, σοβαρά καί βαρύτατα, τά ὁποῖα καλύπτουν τά πρωτοσέλιδα τῶν ἐφημερίδων καί προβάλλονται ἀπό τούς δέκτες τῶν τηλεοράσεων, ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας νά ἐπιδεικνύει ἀνεξήγητη ἀδράνεια καί προκλητική σιωπή; Καί μέ τήν προσφιλή αὐτή τακτική τῆς σιωπῆς, πού εἶναι ἐφεύρημα τῶν τελευταίων ἐτῶν, ἡ κατάληξη εἶναι, οἱ κάθε εἶδους παρανομίες καί τά σκάνδαλα νά καλύπτονται καί νά ξεχνιοῦνται μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου. Γιατί λοιπόν τόσο μεγάλη ἀγωνία καί ἔντονο ἐνδιαφέρον γιά τήν πρόληψη «τῶν σκανδάλων» καί γιατί τέτοια περίεργη ἀδιαφορία γιά τόν ἔλεγχο καί τήν καταστολή τους;

Καί πρέπει ἐδῶ νά ἐπισημάνουμε ἐνδεικτικά ὁρισμένες χαρακτηριστικές περιπτώσεις.

1. Πολλά τραγικά καί θλιβερά διαβάσαμε καί ἀκούσαμε, ἀπό τίς τηλεοράσεις καί τίς ἐφημερίδες, ἀλλά καί ἀπό ὅσα ἐπίσημα εἰπώθηκαν κατὰ τίς συζητήσεις στό διοικητικά ἐκκλησιαστικά ὄργανα (Δ.Ι.Σ., Ι.Σ.Ι.), γιά τό περίφημο θέμα τῶν οἰκονομικῶν τῆς Ἐκκλησίας, τό ὁποῖο ἐπὶ τόσο μακρό χρόνο συντηρήθηκε καί τόσες ἀντεγκλήσεις δημιουργήθηκαν στό κῶρο τῆς Ἱεραρχίας. Καί ξαφνικά ὁ μέγας αὐτός θόρυβος σταμάτησε καί τό θέμα ἔκλεισε μέ τήν «πρός ἀλλήλους συγγνώμην». Καί ἰδοὺ ἡ συνέχεια. Ὁ λαός πληροφορήθηκε ἀπό τά Μ.Μ.Ε., ὅτι ἡ κοσμική δικαιοσύνη, ἀδιαφορώντας γιά τήν ἐκκλησιαστική κατάληξη τοῦ θέματος, κίνησε τήν ποινική διαδικασία, ἀποδίδοντας βαρύτατες εὐθύνες σέ βαθμό κακουργήματος.

2. Εἶναι γνωστά τά θλιβερά γεγονότα, πού κατ' ἐπανάληψη προβλήθηκαν ἀπό τίς τηλεοράσεις μέ τίς καταμετρήσεις τοῦ ὀβολου τῶν πιστῶν στό προσκύνημα τῶν Τεμπῶν στή Λάρισα. Καί ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία ἔκλεινε ἀπό τήν πλευρά της τό ὅλο θέμα, χαρακτηρίζοντας ὡς «ἐπαρκεῖς» τίς ἐξηγήσεις τοῦ Μητροπολίτη, μαθαίνουμε ἐσχάτως

ὅτι καί ἐδῶ ἡ κοσμική δικαιοσύνη ἀπήγγειλε συγκεκριμένες κατηγορίες σέ βαθμό κακουργήματος, διαπιστώνοντας βαρύτατα παραπτώματα ἀπό ὄργανα διαχειρίσεως τοῦ προσκυνήματος διορισθέντα ἀπό τή Μητρόπολη. Ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας δέν αἰσθάνθηκε τό καθῆκον νά ἐλέγξει τόν ὑπεύθυνο Μητροπολίτη, οὔτε, ἔστω, γιά κακή διοίκηση καί γιά κακή ἐπιλογή καί ἀνοχή ἀκατάλληλων προσώπων ὡς διαχειριστῶν τοῦ ἱεροῦ χρήματος, πού κατέθεταν μέ ὅλη τούς τήν εὐλάβεια οἱ ἀπλοί προσκυνητές.

3. Ἐπισημαίνουμε καί τό γνωστό περιστατικό μέ τήν ἐπώδυνη καί ἐπίσημη καταγγελία σέ βάρος Μητροπολίτη, τήν ὁποία κατέθεσε στόν ἴδιο τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἡγουμένη γνωστοῦ Μοναστηρίου. Καί ἐδῶ ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας ἀντιπαρῆλθε τά καταγγελλόμενα. Δέν διέταξε τή διενέργεια ἔρευνας, γιά νά διακριβωθεῖ ποῖός λέγει τήν ἀλήθεια καί ποιός εἶναι ὁ συκοφάντης. Καί τό θέμα ἔκλεισε. Καί ὁ Μητροπολίτης πάντα κοντά στόν Μακαριώτατο, πρόσωπο τοῦ φιλικοῦ του περιβάλλοντος.

4. Ὡς θυμηθοῦμε καί τήν περίπτωση, κατὰ τήν ὁποία κάποιος Μητροπολίτης, ἐνεργό μέλος τῆς Ἱεραρχίας, ἀποκαλεῖ σέ ἐπιστολή του ἕτερο συνεπίσκοπό του «νυμφαγωγό κιναιδων»! Καί ὁ τελευταῖος ἀπαντᾷ μέ τήν περίφημη φράση: «Ἡ ἐπιστολή εἶναι ὀδηγός ἀλητείας»! Καί τό ἀποτέλεσμα ἀπό τίς βαρεῖες αὐτές καταγγελίες εἶναι τοῦτο. Καμμία περαιτέρω ἐνέργεια. Καμμία ἀνάκριση. Καί οἱ δύο Μητροπολίτες ἀποτελοῦν σήμερα ἐνεργά μέλη τῆς Ἱεραρχίας.

5. Τίς ἡμέρες τοῦ καλοκαιριοῦ πολλά ἀκούσθηκαν ἀπό τήν τηλεόραση, ἐπὶ πολλές ὥρες καί ἀπό πολλά πρόσωπα, ἀποτελέσαν μάλιστα καί ἐντυπωσιακό ἀνάγνωσμα τῶν ἐφημερίδων, γιά περίεργη κοσμική συμπεριφορά καί ἐνέργειες Μητροπολίτη. Τά στοιχεῖα καί τό φωτογραφικό ὕλικό, πού παρουσιάσθηκε, προκάλεσε στόν ἀκροατή καί ἀναγνώστη ἔντονο προβληματισμό καί εὐλογες ἀμφιβολίες. Ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας ὀφείλε νά ἐπιληφθεῖ καί νά δια-

λευκάνει τήν υπόθεση, γιά νά διακριβωθεῖ ἡ ἀλήθεια καί νά πληροφορηθεῖ τό ποίμνιο τί συμβαίνει στήν πραγματικότητα. Καί τοῦτο γιά νά ἀποκατασταθεῖ τό κύρος τῆς Ἐκκλησίας. Τίποτε ὅμως δέν ἔγινε καί στήν περίπωση αὐτή.

6. Θά πρέπει νά θυμηθοῦμε καί τήν περίπωση ἐκείνη τῶν καινοφανῶν θεωριῶν, οἱ ὁποῖες δημοσιεύθηκαν ἀπό Ἱεράρχη σέ κοσμικό πορνοπεριοδικό καί οἱ ὁποῖες τόσο θόρυβο δημιούργησαν στόν ἐκκλησιαστικό χώρο. Ἡ κατάληξη καί στήν περίπτωση αὐτή ἦταν ἡ οὐσιαστική ἀπαλλαγή τοῦ Μητροπολίτη, μέ τήν ἐπιβολή μιᾶς ἐπουσιώδους καί ἀσήμαντης ποινῆς.

7. Τί νά πεί κανεῖς γιά ὅλα ἐκεῖνα τά παράδοξα καί παράξενα πού ἔλαβαν χώρα σέ βάρος τῶν ἀρχικά «Δώδεκα» καί τελευταία «Τριῶν» ἄξιων καί ἐντιμῶν Μητροπολιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ 25 χρόνια βάνουσα διώκονται ἀπό τή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, χωρίς καμμία κατηγορία, χωρίς τήν τήρηση καμμίας διαδικασίας, κατά παράβαση τῆς Κανονικῆς καί νόμιμης τάξεως, μέ ἀνυπόστατες ποινές καί ἀνύπαρκτα «Ἐπιτίμια», λέτε ὅτι αὐτοί ἦσαν οἱ μοναδικοί «ἐγκληματίες» ἀπό τό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας. Καί ὅλα αὐτά χωρίς ποτέ νά κληθοῦν σέ ἓνα «εἰλικρινῆ διάλογο», ὅπως χαρακτηριστικά δημοσίως εἶχε ἐπισημάνει κατά τό παρελθόν, ὡς Μητροπολίτης τότε Δημητριάδος, ὁ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος. Καί θά πρέπει μέ δέος νά προσθέσει κανεῖς στό κεφάλαιο αὐτό καί τίς πέντε βαρύτατες ἐκκλησιαστικές ποινές(!), πού ἐπιβλήθηκαν, ἐλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ, στό «ἄκακο ἀρνίο», στό σύγχρονο ἅγιό τοῦ αἰῶνα μας, τόν μακαριστό Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγο.

8. Θά πρέπει, τέλος, ἐδῶ νά ἀναφερθοῦν καί οἱ χαρακτηριστικές καί ἰδιαίτερα σοβαρές φράσεις ἀπό πρόσφατη συνέντευξη γνωστοῦ στελέχους τῆς Ἱεραρχίας, στήν ὁποία γίνεται λόγος γιά κατάργηση στήν πράξη τοῦ συνοδικοῦ συστήματος, γιά διαπλοκές καί μηχανισμούς στούς ὁποίους ἐμπλέκονται καί Ἀρχιερεῖς, γιά ἐκδηλώσεις

πού δέν πρέπει νά παρουσιάζονται «ὡς θέατρο», γιά συμφέροντα, ἀντιπαλόπτες κλπ.

Ἀφοῦ λοιπόν γιά ὅλα αὐτά ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας «οὐδέν ἔπραξε», διερωτᾶται κανεῖς. Γιατί ὅψιμα τήν ἔπιασε ὁ πόνος καί ἡ ἀγωνία νά ἐξεύρει ἀποτελεσματικούς τρόπους πρός ἀποφυγή στοῦ μέλλον «σκανδάλων καί δυσάρεστων καταστάσεων πού πλήττουν τό κύρος τῆς Ἐκκλησίας»; Δέν θά ἔπρεπε, ἀφοῦ τόση μεγάλη ἀνησυχία δείχνει γιά τήν πρόληψη «τῶν σκανδάλων», νά ἐνδιαφερθεῖ, ἔτι μᾶλλον, γιά τόν ἔλεγχο καί τήν καταστολή τῶν σημερινῶν ὑπαρκτῶν «δυσάρεστων καταστάσεων»;

Ἄν αὐτό δέν εἶναι ἀπλή φιλολογία γιά ἐσωτερική κατανάλωση ἢ ἂν αὐτό δέν ἀποτελεῖ περιφρόνηση τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος, τοῦ ὁποῖου σταθερή καί μόνιμη ἀξίωση εἶναι ἡ κάθαρση καί ἡ διαλεύκανση τῶν «δυσάρεστων αὐτῶν καταστάσεων πού πλήττουν τό κύρος τῆς Ἐκκλησίας», ἔ, τότε ἄς δώσει ὁ κάθε ἀναγνώστης στίς ἀντιφατικές αὐτές ἐνέργειες τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τόν προσήκοντα χαρακτηρισμό.

Ὁ εὐσεβής Ὁρθόδοξος λαός μας σέβεται καί τιμᾷ τούς καλοῦς Ποιμένες, ὅταν αὐτοί ὁμιλοῦν μία καί μόνη γλῶσσα. Τή γλῶσσα τῆς εἰλικρίνειας καί τῆς συνέπειας.

Δ.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτῆτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνσι: 19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννῖνων 6 Μοσχάτο.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ
ΚΑΙ ΦΑΝΑΡΙΟΦΕΡΣΑΛΩΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Καρδίτσα 14 Σεπτεμβρίου 1999
τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Πρὸς τὴν
Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον
τῆς Ἱεραρχίας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Μακαριώτατε καὶ Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀδελφοί,

Ὁ καλὸς Θεὸς ἠθέλησε νὰ καλέσει εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, πρὶ ἐμοῦ, τὸν κατέχοντα ἐπὶ μίαν 25ετίαν τὸν Θρόνον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος κυρὸν Κλεόπαν.

Ὁ μακαριστὸς ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ ἐμπόδια, ἢ, ὀρθότερα, ἓνα ἀπὸ τὰ προσχήματα, πού τό τοπικὸ ἐκκλησιαστικὸ πρόβλημα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μου παρέμενε ἄλυτο.

Εἶναι γνωστὸν, ἀλλὰ δὲν τό συνειδητοποιοῦμε, ὅτι τὰ πράγματα γιὰ τοὺς «καταβαίνοντας εἰς λάκκον» ἀποκτοῦν διαφορετικὴ διάσταση ἀπὸ ἐκείνη, πού εἶχαν, ὅταν βρίσκονταν στὴ ζωὴ.

Τί θὰ λέγει τώρα ὁ Μακαριστός, ὅταν, ἐτοιμάζοντας «τὴν καλὴν ἀπολογία» ἀναδιφεῖ τὰ πρακτικὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς 7.3.91, ἀριθμὸς 18, ὅπου γράφεται πρὸς χρῆση τῆς Ἱστορίας: «Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Κλεόπας: «Δὲν δίνω σπιθαμὴ ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία μου»;».

Ι. C. I.

Ἱεραρχία

Ἱεραρχία Β.

7-3-91

φύλλον χ.

foar

17. Φιδιώτης κ. Δαμασκός: «Ἐφ' ὅσον ὁ Δεσ. Θεσσαλιώτης δὲν παρακαλεῖ τὴν Ἱεραρχίαν φαρμάκων. Δὲν παρακαλεῖ καὶ ἡμεῖς τὴν Ἱεραρχία Δομοῦ. Ἡ Ἱεραρχία Δομοῦ ἔχει μόνον 15.000 κατοίκους.

18. Δεσ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Κλεόπας: «Ὅσον ὅσον ἐκδόσεις τῆς Ἱστορίας, τὰ ἐξηλίκω. Δὲν δίνω ἐπιδοτοῖς ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία μου. Ἄν ἀποφασίστῃ ἡ Ἐκκλησία θὰ εἶδ' αὐτὰ καὶ κόνι. Ἀντὶ τὴν ἐπιταγήν δὲν παρακαλεῖ εἰσελθεῖν.

Υπό τὰ δεδομένα αὐτά καί ἐπειδὴ οὐδέποτε ὑπῆρξε ἀγαθὴ πρόθεση ἐπιλύσεως τοῦ ζητήματος τῶν δώδεκα, ἡ ἐκκρεμότητα στὴν τοπικὴ μου Ἐκκλησίᾳ παρέμενε.

Καί ἐνῶ ἡ κήδευση τοῦ σκηνώματός του δέν εἶχε ἀκόμα συντελεσθεῖ, τὸ ζήτημα ποῦ κυριάρχησε ἦταν ἡ προβολή τοῦ προσώπου τοῦ ἀντικαταστάτου του. Πλήθος οἱ μνηστῆρες καί ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς, τοὺς Ἱεράρχας, ἔχει νὰ προβάλλει τὴ δική του ἐπιλογή.

Πιεζόμενος ἀπὸ πολλοὺς καί ὑπακούοντας στὴν Ἀρχιερατικὴ μου συνείδηση ὑποβάλλω στὴν Ἀγία καί Ἱερά Σύνοδο αὐτὴ τὴν ἐπιστολή καί ὑπευθυμίζω στὴ Μακαριότητά σας καί στὶς Σεβασμιότητές σας ὅτι δέν συντρέχει λόγος νὰ ἀναζητεῖτε μέσα στὶς νέες διαπλοκές καί ἄλλον ἀντικανονικὸ ἐπίσκοπο, διότι ἡ Μητρόπολη Θεσσαλιώτιδος ἔχει Μητροπολίτη κανονικὸ καί νόμιμο, τὴν ἐλαχιστότητά μου καί σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸ ἀναγνωρίσετε καί νὰ λύσετε ἔτσι ἓνα μέρος τοῦ προβλήματος τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς τὸ συμφέρον Της καί πρὸς δόξαν τοῦ Ἀγίου Θεοῦ.

Μὴν διατρέξει τίς σκέψεις σας ἡ ἄποψη ὅτι κατὰ νόμον ἐγὼ ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ τὴ Μητρόπολή μου τὸ 1974 καί μετὰ ἀπὸ ἐμένα νομίμως τοποθετήθηκε ὁ Κλεόπας, διότι, ἂν αὐτὸ ἦταν ἀληθινό, δέν θὰ ὑπῆρχε ἀνάγκη ἀπομακρύνσεώς μου μέ τὸ διάταγμα τῆς 21.4.94. Καί ὅταν ἀπομακρύνθηκα μέ αὐτὸ τὸ διάταγμα, δέν ἐκλέξατε ἐν συνεχείᾳ τὸν Μακαρίτη Κλεόπα, ἄρα ἡ Μητρόπολη δέν χήρεψε μέ τὴν ἐκδημία του, διότι οὐδέποτε ἐξελέγη σέ κενὴ Μητρόπολη. Καί ἂν ἰσχυρισθεῖτε ὅτι μοῦ ἐπέβαλε ἡ ΔΙΣ τὸ ἐπιτίμιο τῆς ἀκουωνησίας καί συνεπῶς ἀπώλεσα τὴν ικανότητα νὰ εἶμαι Μητροπολίτης, σκεφθεῖτε ὅτι μία τέτοια ἄποψη οὐδέποτε συνεκέντρωσε στὴν Ἱεραρχία τὰ 2/3 τῶν ψήφων τῶν μελῶν της, ὅπως ἐπιβάλλει ὁ νόμος. Καί οὐδεὶς τῶν Ἱεραρχῶν, στὶς κατ' ἰδίαν ἐπικοινωνίες του, ἀναγνωρίζει ὡς ὑπαρκτὸ αὐτὸ τὸ ἀνυπόστατο καί ἀντικανονικὸ ἐπιτίμιο. Καί ἂν περαιτέρω ἀναλογισθεῖτε ὅτι οὐδέποτε μέ δικάσατε καί οὔτε ἔχετε κατηγορία γιὰ νὰ μέ δικάσετε, ἐνῶ γιὰ χάρη ἄλλων διαβοήτων θυσιάσατε μῆνες καί ἔτη ἀκόμη πολυτελῶν δικαστικῶν διαδικασιῶν γιὰ νὰ τοὺς κρίνετε καί νὰ τοὺς ἀθώωσετε, σᾶς παρακαλῶ, ἀδελφοί, ἀφῆστε τίς φιλοδοξίες τίς δικές σας καί τῶν ἐπιδόξων ὑποψηφίων καί δώστε ἓνα τέλος στοῦ δράμα μέ τὴν ἀποκατάσταση τῆς κανονικῆς τάξης στὴν τοπικὴ Ἐκκλησία τῆς Καρδίτσας.

Εὐχομαι ὁ καλὸς Θεὸς νὰ φωτίσει τὴν Σεπτὴ Ἱεραρχία νὰ πορευθεῖ καθὼς ὑπαγορεύει ἡ κανονικὴ τάξη καί μέ τὸν Τίμιο Σταυρό Του νὰ εὐλογῇ τὴν πορεία τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ὀρθὴ ἐπίλυση καί ὅλων τῶν ἄλλων προβλημάτων, ποῦ τὴν διχάζουν καί τὴν πληγώνουν μέ ἀπίθανες δοκιμασίες ἀνασταλτικῆς τοῦ κοσμοσωτηρίου ἔργου Της.

Ἐπὶ τούτοις διατελῶ

Ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφός

Ο ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΦΑΝΑΡΙΟΦΕΡΣΑΛΩΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ